

Σύλωνος, ὑποχρεοῦντας τοὺς νικητάς να τρώωσι κυδώνιον μέλου, τῆς ἀπαιτούμενης συμπνοίας σύμβολον. Αἱ ὑψηλαὶ καὶ οὐρανομήκεις λευκαὶ, καὶ ὁ παραρρέων ῥυαξ, μοὶ ἐνθιμίζον τὰ δάκρυα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος. Αἱ παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ ἀγροκηπίου μυροῦναι διηγεῖρον μεγάλως τὴν συμπάθειάν μου, διὰ τὴν ὁμῶν-μον αὐταῖς κόρην, τοῦ φθόνου θύμα γενομένην. Ὡραία κόρη, ἔλεγον, βλέπων τὰς δάφνας, πόσον ὑπῆρξες περισπούδαστος εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἀποχρώντως τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ πολλὰ σου ἐπιθέτα. Σὺ ἐκλήθης ἐρα-θηλῆς, Ἑρῆ, μελάμφυλλος, δελφίς, εὐθαλῆς, τεμπλῆς, χρυσόκομος, εὐώδης, ἡμεροβαλῆς, εὐπέταλος, παρα-γία, χρυσέα, ἀπειρόγαμος, εὐερής, πυθιάς, καὶ τόσα ἄλλα. Αἱ κεφαλαί, ὅσα; ποτέ σὺ ἐστεφανώσας, δὲν ὑπάρχουσι πλέον; Ἀλλ' ἡ αὐτῶν δόξα μένει θάλλουσα, ὥς μένεις καὶ σὺ ἐν μέσῳ τῶν χειμερινῶν δρυμυτήτων. Αἱ ῥοδακηνεαὶ μοὶ ἐνθιμίζον τὸ ἐκ τῆς ξενιτεῖς ὄρε-λος καὶ τὴν τῆς εἰλικρινείας ἱερογλυφικὴν σημεσίαν παρ' Αἰγυπτίοις. Δικαίως ἔλαβες, ἔλεγον πρὸς τὴν μηλέαν, τὴν ἐπωνυμίαν ἀγλαόκαρπος· ἐπεὶ δὲ πᾶσαι ὁμοῦ αἱ τῶν καρπῶν χάριτες συνελθούσαι ἐστόλισαν τὸν καρπὸν σου.

Εἰς αὐτὴν ἐνεστί καὶ ὁσμὴ εὐώδης, καὶ γεῦσις γλυ-κεῖα, καὶ ψαῦσις λεία, καὶ ἐπιτερπεστάτη. Οἱ κλώνοι σου ἐχορήγησαν εἰς τὴν ἔρωτα τὸ τόξον, καὶ ὁ καρπὸς σου διηγείρει τὴν περὶ κάλλους τῶν τριῶν Θεῶν ἀμι-λάν.

Ἀπὸ τὰ δένδρα ἦλθα εἰς τὰς ῥοδωνίας μου καὶ τὰλ-λα ἄνθη, ἀναλογιζόμενος καθ' ἑμαυτὸν καὶ ἐπιφωνῶν. Ἡ ἐρὺ βρόττης τῶν ῥόδων, ἀνάμικτος μετὰ τῆς χλοερότητος τῶν φύλλων, ἡ τερπνὴ καὶ γλυκεῖα ὁσμὴ αὐτῶν, ἐ-μάχουσιν τὴν ὄρασιν ἅμα καὶ ὁσφρησίν μου. Ἐπαξίως ἐκλήθης, ἔλεγον, βασιλεὺς τῶν ἀνθέων. Λίαν καταλλή-λως καὶ εὐφυῶς σ' ἔβαψε καὶ σ' εὐωδίασεν ὁ μῦθος ἀπὸ τοῦ ἰχώρος τῆς Ἀφροδίτης. Σὺ, ῥόδον μου, εἶσαι ὁ κό-σμος τῆς γῆς, ἀγλαΐσμα τῶν φυτῶν, ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἀνθέων, τὸ ἐρύθημα τοῦ λευκῶνος, τὸ ἀστράπτον καὶ ἔ-ρωτος πνεῦμα κάλλος. Ἀξίως αὖ ὀνομάζει ὁ κόσμος ῥό-δον, ἄνθος τοῦ ἔρωτος. Πολλοὺς θέλγουσι τὰ κάλλη σου, καὶ εἶν' ἀδύνατον νὰ σ' ἀπολαύσῃσι, χωρὶς νὰ αἰ-σθανθῶσι τὸ γλυκὺ τῶν ἀκανθῶν σου κέντημα.

Τὸν ἀνθόκηπὸν μου ἐκόσμουν οἱ ὑπερήφανοι διὰ τὴν καταγωγὴν καὶ συμβολικὴν αὐτῶν τύπωσιν κρίνει, αἱ Αἰγυπτιακαὶ ἀκακίαι [γαζαί, ἀμπέραι], οἱ γραπτοὶ ὑ-άκινθοι [ζιμπουλία], οἱ τρυφερώτατοι νάρκισσοι [ναρκηζ, διορέται], τὰ ποικίλα βατράχια (νεραγκοῦλαι) καὶ γε-ράνια τὰ κομπάζοντα διὰ τὴν συμβολικὴν αὐτῶν τα-πεινότητα, τὰ ἰα[μενεξίδες] τὰ λευκοῖα [ἄσπραι μανι-τίαι], τὰ φλόγια [κόκκινισι μανιτίαι], τὰ λευκὰ καὶ εὐ-ώδη ἰασμῖα (ἰασημῖα), καὶ τόσα ἄλλα, ὅσα καὶ τὴν ὄ-ρασιν ἠδύναντο νὰ θέλῃσιν καὶ τὴν ὁσφρησιν νὰ εὐ-χαριστήσῃσι.

Ἐκ τῶν περίξ τοῦ ἀγροκηπίου μου συνῆγον τὴν κάπαριν, καὶ αἱ μέλισσαι μου ἤρχοντο εἰς τὰς κυψέλας φορτωμέναι κηρίον καὶ μέλιτος, ἅπερ συνῆγον ἐκ τοῦ κα-τέναντι τοῦ ἀγροκηπίου μου θριμβοφόρου λόφου. Τὸ τερ-πνὸν κελάδημα τῶν πουλιῶν ἦτον εἰς ἐμέ, ὅτι εἰς ἄλ-λους ὁ διεγείρων ἀπὸ τοῦ ὕπνου κώδων, τὸ δὲ γλυκὺ καὶ ἄδολον γάλα τῶν αἰγῶν μου ἀπετέλει τὸ πρόγευ-μά μου. Τὸ κατὰ φαντασίαν οὕτω κοπιασμένον σῶμά μου ἐξωογονεῖτο ὑπὸ τοῦ φυστήματος λεπτοτάτης αὔρας.

Τὸ ἀτάραχον καὶ γαληνὸν πνεῦμά μου ἔτρεφεν ἡ-μικρό-μου βιβλιοθήκη, τῆς ὁποίας τὴν πρώτην θέσιν κατεῖ-χον τὰ γεωργικὰ συγγράμματα καὶ βουκολικὰ ποιήμα-τα. Ἡ συγχὴ ἀνάγνωσις τῆς Ξενοφοντείου γνώμης: Ἐοί-κεν ἡ ἐπιμέλεια τῆς γεωργίας εἶναι ἡμᾶτε ἡδυνάθει-ά τις καὶ οἶκον αὐξήσει, καὶ σωματῶν ἄσκησις, εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει. Πόσον ἔχαι-ρον, θεωρῶν ἑμαυτὸν ἀπελλαγμένον τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων, καὶ μάλιστα ὅτε ἀναγίνωσκον τὸ Ἀριστο-φάνην λέγοντα.

Ὡ μῶρε μῶρε, ταῦτα πάντα ἐν τῇ δ' (τῇ εἰρήνῃ) εἶν'

Οἶκεν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῇ γῇδιῳ, Ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων, Κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοῶν, Ἐπιτά' ἀκούειν προβάτων θληχωμένων, Αἰγὸς τε φωνῇ εἰς λεκάνην ὠδομένης, Ὄψω δὲ χρῆσθαι σπινιδίῳ τε καὶ κίχλῃσι καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰθὺθῖα Τριταῖα, πολυτίμητα, βεβιασμένα Ἐπ' ἰχθυοπώλῳ χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Χάρις εἰς τὸν ποιητὴν Σώτην [Σούτσον], δι' οὗς περ ἐπλεξε στεφάνους τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους ἀν-τέταττον εἰς ὅσους τῶν ἐμπόρων ἐμυκτήριζον τὴν ἰδίῳ αιτάν μου, ταλανίζοντές με διὰ τὴν μοναξίαν καὶ οτέ-ρησιν τῶν καλῶν τῆς πόλεως. Πρὸς τούς τοιούτους δὲν ἔπαυον ἀντιβάλλων τοὺς ἐξῆς τοῦ ποιητοῦ στίχους:

Ὡ βουνά, ὦ πεδιάδες!

Ἀνθῆ, βρύσεις, πρασιναδες!

Ὁ φιλόσοφος τὴν νῦν του εἰς τοὺς κόλπου σας εὐ-ρίσκει.

Ζῇ 'ς τοὺς κόλπου σας ἡσύχως, καὶ ἡσύχως ἀπο-θνήσκει.

[κατόπιν].

ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΠΟΣΙΑΣ [ἐκ τῆς Ἀγίας γραφῆς].

Καὶ ἐλάλησεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀβρὰν, λέγων, οἶ-νον καὶ σίκερα δὲν θέλειται πίνειν, οὔτε σὺ οὔτε οἱ υἱοί σου μετὰ σοῦ, ὅταν ἐμεῖσιν εἰς τὴν σκι-νὴν τοῦ μαρτυρίου, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. Τοῦτο ἔστο διάταγμα αἰώνιον εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν, ἵνα διακρί-νετε τὸ ἅγιον ἀπὸ το βέβηλον, καὶ τὸ ἀκάθαρτον ἀπὸ τὸ καθαρόν, Λουίτ. ι. 7, 8, 9, 10.

Ὁ οἶνος εἶναι ἀκόλαστος, καὶ τὰ σίκερα μα-νιώδη, καὶ ὅστις δελάζεται ὑπ' αὐτῶν δὲν εἶναι φρό-νημος. Παροιμ. κ'. 1.

Μὴν ἦσαι μεταξύ οἶνο ποτῶν. μεταξύ κρε-ωφάγων ἀσώτων, διότι ὁ μέθυσος καὶ ὁ ἄσωτος θέλουν πτωχεύσειν· καὶ ὁ ὑπνώδης θέ-λει ἐνδυθῆν ῥάκη. Παροιμ. κγ'. 20, 21.

Εἰς τίνα τὸ οὐαί; εἰς τίνα στεναγμοί, εἰς τίνα ἔριδες; εἰς τίνα ματαιολογίας, κτυπήματα ἄνευ αἰ-τίας, φλόγῳσις ὀφθαλμῶν; εἰς τοὺς ἐγχερόντας εἰς τὸν οἶνον, εἰς τοὺς ἀνιχνεύοντας οἶνο ποσίαν.

Μὴ θεωρῆς τὸ κόκκινον τοῦ οἴνου χρῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὸ ποτήριον μεταδίδεται, οὔτε τὸ εὐάρεστον τῆς πόσεως αὐτοῦ· δάκνει ὡς ὄφις, ἐπὶ τέλους καὶ ὡς βασιλίσκος κεντᾷ. Παροιμ. κγ', 29—32.

Οὐαὶ εἰς τοὺς ἐνωρίς τὸ πρῶτ' ἐγειρομένους καὶ τὰ σίκερα ζητοῦντας, μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐξακολουθοῦντες, ἕως οὐ ἐξῆψη αὐτοὺς ὁ οἶνος! καὶ ἡ κιθάρα, καὶ ἡ λύρα, τὸ τύμπανον καὶ ὁ αὐλὸς, καὶ ὁ οἶνος εἰς τὰ συμπόσια των· ἀλλὰ δὲν παρετηροῦν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, οὐδὲ συλλογίζονται τὴν ἐνέργειαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Οὐαὶ τοῖς δυνατοῖς εἰς τὸ πίνειν οἶνον, καὶ ἰσχυροῖς εἰς τὸ μηγνύειν σίκερα. 11 22.

Οὐαὶ εἰς τὸν ποτίζοντα οἶνον τὸν πλησίον αὐτοῦ, εἰς σὲ τὸν προσφέροντα τὴν φιάλην, καὶ εἰσέτι μυνύεις αὐτόν!

Οὔτε κλέπται. οὔτε πλεονέκται, οὔτε ὀβρισταί, οὔτε ἄρπυγες, οὔτε μέθυσοι, θέλουσι κληρονομήσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Κορ. Α. Γ. 10.

Φθόνοι, φόνοι, συμπόσις, μέθη, καὶ τὰ ὅμοια τούτων δὲν θέλουν κληρονομήσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Γαλάτ. ε. 21—23.

ΝΙΚΟΤΙΑΝΗ.

Ἡ Νικοτιανή ἢ καπνόχορτον, εἶναι φυτὸν ἐνιαύσιον γέννημα τῆς Ἀμερικῆς. ἔλθον εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸ 1500 ἔτος παρὰ τινος Ἰωάννου Νικότου καλουμένου, τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι μεγάλα καὶ πλατέα, πρασινοκιτρίνου χρώματος. ἔχει γεῦσιν δριμύαν καὶ καυστικὴν, ὁσμὴν δὲ ναρκωτικὴν. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι τὸ καπνόχορτον εἰς τὴν Ἀσίαν μετεχειρίζοντο καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ἐπειδὴ παρετηρήθησαν παλαιᾶς συνηθείας ἔχνη τοῦ καπνίζειν ξηρὰ χόρτα. Ἡ συνηθεια αὕτη τοῦ καπνίζειν τὴν νικοτιανὴν ἐπροόδευεν ἀνεμποδίστως εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν. Αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ διεκηρύχθησαν ἐναντί τῆς κακῆς ταύτης συνηθείας. Παπικὰ ἀναθέματα, βασιλικά διατάγματα, ἐξεδίδοντο μετ' αὐστηροτάτων ποινῶν, μὴ ἐξαίρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τῆς Ελισάβετ καὶ Ἰακώβου καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Καρόλου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ χρῆσις καὶ εἰσαγωγὴ τῆς νικοτιανῆς, κατεστάθησαν ὑποκείμενον νομοθεσίας. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἔγραψε διατριβὴν περίφημον κατὰ τῆς συνηθείας τοῦ καπνίζειν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀνομάζει ἁμαρτωλῶν καὶ αἰσχροὺν τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν, κλάδον μέθης, διαφθορὰν προσώπων καὶ κτιμάτων, ἀηδὲσάτην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, μισητὴν εἰς τὴν ῥιναν, βλαβεράν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πνεύμονας, καὶ τέλος ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ μέλαινα καὶ δυσώδης ἀναθυμίασις αὐτῆς ὁμοιάζει ὡς ἕγγιστα τὸν Στύγιον κοπνὸν τῆς ἀβύσσου.

Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς,

κατέφυγον εἰς τὴν νομοθεσίαν διὰ νὰ κανονίσωσι τὴν χρῆσιν τούτου τοῦ χόρτου, ἀφοῦ ἔγινεν τόσον πολυτιμον, ὥστε μ' ἑκατὸν λίτρας ἐκλεκτῆς νικοτιανῆς, ἢ δυνατό γεωργὸς τῆς Βιργινίας ν' ἀγοράσῃ ὥραιαν καὶ ἀκμαίαν γυναῖκα. Εἰς μίαν δὲ τῶν ἐπαρχιακῶν διοικήσεων τῆς Νέας Ἀγγλίας τῶν Ἠνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν, ἐψηφίσθη νόμος ἀπαγορεύων τὴν χρῆσιν τῆς νικοτιανῆς ἀνεξαιρέτως εἰς ἅπαντας τοὺς μὴ συμπληρώσαντες τὸ εἰκοστὸν πρῶτον τῆς ἡλικίας ἔτος, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀσυνηθίστους, ἐκτὸς τῶν παρουσιαζόντων ἑγγραφοῦ ἱατροῦ ἐμπείρου ἀπόδειξιν, ὅτι ὠφελοῦνται, συνοδευμένη μὲ ἀδειαν νομοθετικοῦ τινος ἐπὶ τούτῳ σώματος.

Ἀλλὰ ἡ νικοτιανὴ ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅσαι κατ' αὐτῆς ἀντεπαράταχθησαν, περιφρονοῦσα τὰς διατάξεις πανεπιστημίων, τοὺς νόμους, διαταγὰς καὶ ἀπειλὰς βασιλέων καὶ Παπῶν, κατέλαβεν ἤδη τὴν γῆν, καὶ κατακρατεῖ ὑπὸ δουλείαν μεγαλῆτερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων, παρ' οἷονδῆποτε ἄλλο φυτόν.

Τὸ φυτόν τοῦτο θεωρηθὲν ὡς δηλητήριον, ἤλκυσε τὴν προσοχὴν πολλῶν ἱατρῶν καὶ ἔγιναν πολλὰ πειράματα εἰς διάφορα εἶδη ζώων τὰ ὁποῖα ἐθανάτωθησαν διὰ μικροτάτης ποσότητος ῥανίδων ἀποσταλαγμένου ἐλαίου αὐτοῦ.

Ἡ νικοτιανὴ ἐπιβληθεῖσα εἰς εὐαίσθητους ἐπιφανεῖς ἱκανῆς ἐκτάσεως ἐλάπτει οὐκ ὀλίγον. Τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ἐθανάτωσεν ἵππον πάσχοντα καὶ ποτισθέντα δι' ἐλπίδα θεραπείας.

Ὁ περίφημος Γάλλος ποιητὴς Σαντήλιος (Santeuil), ἀπέθανε μὲ σφαγμοὺς καὶ φρικώδεις πόνους, λαβὼν ποτήριον οἴνου μεμιγμένου μὲ ταβάκκον.

Ἄνθρωποι πολλὰκις ἔτυχον ν' ἀποθάνωσι, διότι πρὸς ἀνακούφισιν σπασμῶν, ἔπιαν εἰκοσι κόκκων νικοτιανῆς ἀφέψημα.

Γυνὴ τις στοχασθεῖσα, ὅτι ἤθελεν ἱατρεύσει λειχήνα, τὴν ὁποίαν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς εἶχε πλησίον τῆς ῥινῆς διὰ ῥύπου τῆς κοπνοσύριγγος, μόλις ἐπέθηκεν αὐτόν, καὶ τὸ κοράσιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεστραμμένους ὤρμησεν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ πίπτον ἐπιάσθη παρὰ τῆς ἐντρόμου μητρός. Ἐπλήθη μὲν πάραυτα μὲ ψυχρὸν ὕδωρ τὸ εἰλειμμένον μέρος διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὸ δηλητήριον, ἀλλ' εἰς μάτην, αἱ σιαγῶνες ἦσαν ἀκίνητοι καὶ κλεισμέναι· ἡ πάσχουσα ἤδη ἀναισθητος, ἐξέπνεε κατὰ τὸ φαινόμενον. Κληθεὶς ὁ ἱατρὸς, εὗρηκε τὰς ἄκρας τοῦ σώματος ψυχρὰς, τὸν σφυγμὸν ἀνεπαίσθητον, καὶ τὸ πρόσωπον νεκρῶδες. Μόλις δὲ ἠμπόρεσε μετὰ μίαν καὶ ἡμισίαν ὥραν νὰ κάμῃ νὰ συνέλθῃ τὸ κοράσιον.

Ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων σαφῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ νικοτιανὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον δραστήρια καὶ ὀλέθρια φυτικὰ δηλητήρια. Ἐνεργεῖ ἀμέσως εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐκασθενίζον, συγχέον, ἢ ἀποσβύνον τὰς ζωτικὰς κινήσεις. Δύναται ἄρα ἡ καθ' ἑξὶν χρῆσις τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, τοιαύτας ἔχοντος δηλητηρίου ἰδιότητος, νὰ συμβάλῃ ποτὲ εἰς ὑγίαν, ἢ μᾶλλον εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἔχῃ ἐπιβλαβὴ ἐπὶ τὴν ῥοήν;